

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 12 | 15. JUNI 1932 | 81. AARGANG

PALÆSTINA OG JØDERNES INDSAMLING.

(Dr. *Sidney B. Sperry,* som tidligere var Direktør ved »Latter-Day Institute« ved Moscow Universitet, Idaho, er nylig vendt tilbage fra en længere Rejse til Palæstina, i hvilken Tid han foretog et indgaaende Studium af Sprog, Sæder og Skikke hos baade tidligere og nuværende Indbyggere af det Hellige Land. Han gjorde et kort Ophold i London paa sin Vej hjem til Amerika. Da han besøgte det Britiske Missionskontor, fortalte han mange af de interessante Erfaringer, han havde haft under sine Studier og Rejser. Han blev bedt om at skrive en Artikel for »Millenial Star« angaaende sine Indtryk af det Hellige Land i Forbindelse med Jødernes Indsamling. Han samtykkede meget venligt i at gøre dette, og det er denne Artikel, vi herved har den Glæde at trykke.)

»Og jeg vil ihukomme Pagten, som jeg har gjort med mit Folk, og jeg har gjort Pagt med dem, at jeg vil samle dem tilsammen i min egen bestemte Tid, og at jeg atter vil give dem deres Fædres Land til Eje, hvilket er Jerusalems Land, det Land, som er dem forjættet til evig Tid, siger Faderen.«

Der er ingen oprigtig Sidste Dages Hellig, der nærer nogen som helst Tvivl om, at denne Forudsigelse vil gaa bogstaveligt i Opfyldelse. Men nøjagtig hvorledes Herren vil udføre sine retfærdige Hensigter i denne, som i mange andre Hen-

seender, er der ingen almindelige dødelige, der helt kan forudse. Jeg maa indrømme, at jeg, efter at have opholdt mig i Palæstina i nogle Maaneder, kan se, at Jøderne er stillet overfor saa mange Problemer og Vanskeligheder, at det synes umuligt for et Menneske at forudsige, hvorledes alle disse kan løses og Skrifterne opfyldes. Det kan maaske være interessant for mine Læsere at se gennem mine Øjne, hvad der for Tiden sker i Palæstina, særligt med Henblik paa den jødiske Koloni der.

Man maa ikke glemme, at Palæstina altid, maaske med Undtagelse af nogle faa Aar under Korstogene, har haft nogle jødiske Kolonister. Desuden har det hebraiske Sprog aldrig været et dødt Sprog i den Betydning, vi mener, naar vi taler om et dødt Sprog. Ganske nylig har det haft en vidunderlig Genopvaagnen. Tusinder paa Tusinder af Jøder benytter som Talesprog en moderniseret Form af det gamle hebraiske Sprog, som benyttes i Bibelen. I det nye hebraiske Universitet, som ligger i Jerusalem, bliver endog de forskellige Studiekursus givet i dette Sprog, og det har været mit Privilegium at lytte til mange berømte Professorer, der har holdt Forelæsninger i dette Sprog. Man kan nu købe de mest værdifulde Ting i Verdenslitteraturen oversat til hebraisk, enten det er Kants Filosofi eller det er humoristiske Bøger af Mark Twain. Optagelsen af et fælles Sprog er utvivlsomt et meget betydningsfuldt Skridt fremad, for dette vil nødvendigvis tilskynde Jøder hele Verden over til at føle Interesse for deres Forfædres Land.

Sidste Dages Hellige vil aldrig glemme den vidunderlige Bøn, som blev opsendt af Ældste Orson Hyde, da han tidlig om Morgenen den 24. Oktober 1841 stod paa Oliebjerget og indviede Palæstina for Jødernes Tilbagekomst. I denne Bøn sagde Broder Hyde blandt andet: »Lad den Nation eller det Folk, som skal tage en aktiv Del til Fordel for Abrahams Børn og under Opbygningen af Palæstina, finde Naade for dine Øjne.« Lidt senere, i Januar 1842, gav Ældste Hyde følgende bemærkelsesværdige Udtalelse:

»Det var ved politisk Magt og Indflydelse, at den jødiske Nation blev brudt ned og dens Undersaatter adspredt i fremmede Lande; og jeg vil her hævde en Opfattelse, at den skal blive samlet og bygget op igen; og endvidere, at England ved Himmelens Visdom og Forudseenhed er beskikket til at udstrække den politiske Magts Arm og stige frem i de forreste Rækker under dette herlige Foretagende.«

En Del af Orson Hydes »Opfattelse« er bleven opfyldt paa den mest vidunderlige Maade. Det vil blive interessant at iagttage dens fuldstændige Opfyldelse.

Det er en historisk Kendsgerning, hvorledes General Allenby under et straalende Felttog erobrede Palæstina og drog ind i Jerusalem i Spidsen for de britiske Tropper. Man vil ogsaa erindre, hvorledes Stor-Britannien under Forhandlingerne i Sevres, der blev stadfæstede i San Remo, blev valgt til at have den befalende Magt over Palæstina. Mandatarens Pligter blev under Forhandlingerne bestemt til at være:

»Mandataren skal være ansvarlig for at sætte i Udførelse den Erklæring, som oprindeligt blev gjort den 2. November 1917 af den britiske Regering og tiltraadt af de allierede Magter, til Fordel for Oprettelsen af et nationalt Hjem for det jødiske Folk i Palæstina, idet der er forudsat at der intet bør gøres, som paa nogen Maade kan skade borgerlige eller religiøse Rettigheder hos eksisterende ikke-jødiske Samfund i Palæstina eller de Rettigheder og den politiske Stilling, som indtages af Jøder i hvilket som helst andet Land.«

Jøder over hele Verden blev meget lykkelige over Udsigten til at vende tilbage til Palæstina og gøre det til et nationalt Hjem. Sir Herbert Samuel, der var Jøde af Fødsel, blev valgt til at være den første Regerings-Repræsentant. Aldrig har Udsigterne for en jødisk Kolonisation i det Forjættede Land været lysere. Mange Jøder i Dag føler imidlertid, at Herbert Samuels Regering var en afgjort Hindring for den jødiske Sag, snarere end en Hjælp. De siger, at han i sine Anstrengelser for at være retfærdig ligeoverfor Araberne, som besad Landet, gik han til en saadan Yderlighed, at det blev til stor Skade for hans jødiske Brødre. De anklager ham for, at han har været eftergivende ligeoverfor Aaraberne, hvor han skulde have haft en fast Haand. Araberne fik en Følelse af, at den britiske Regering gik Haand i Haand med dem mod Jøderne.

Hvori Kendsgerningerne end maatte bestaa, der var et meget stærkt Had mellem Arabere og Jøder, og dette kulminerede i Urolighederne i 1929. Hundreder af Liv gik tabt, men efter manges Mening kunde disse Uroligheder være undgaaet, dersom den, der indehavde Ledelsen for Palæstinas Regering, havde brugt en fast Haand. Arabiske Ledere anklagede Jøderne for, at de forsøgte at uddrive den arabiske Befolkning, som havde ejet Landet i over 1000 Aar. Araberne siger, at de har lige saa megen Ret til Landet som »det udvalgte Folk«. Der maa være henimod 600.000 Muhammedanere i Palæstina, og de utallige Vanskeligheder, som melder sig med Hensyn til at handle retfærdigt ligeoverfor Jøde og Araber, kan vanskeligt forstaas. Jeg tror ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at mange britiske Embedsmænd har stillet sig afgjort uvenlige ligeoverfor Jødernes Haab om at oprette et nationalt Hjem. Da jeg forlod Palæstina, var der

mange fremtrædende Jøder, der syntes at være meget pessimistiske med Hensyn til deres Folks Evne til nogensinde at komme til at besidde Landet og at gøre det til et Indsamlingssted, saaledes som det er forudsagt i Skriften. En jødisk Avis siger:

»Det jødiske Arbejde med Genopbyggelsen af Palæstina har været Genstand for en Krise derved, at der i Oktober 1930 af den britiske Regering blev udgivet et »White Paper«, hvor Mandatet angaaende et jødisk nationalt Hjem blev givet en ny og fordomsfuld Fortolkning. Der er blevet ført Underhandlinger med Regeringen med Hensyn til dens Politik, og der er kommet talrige Protester fra Verdens Jøder og Ikke-Jøder.«

Atter: »Arabiske Ledere har foraarsaget anti-jødiske Optøjer i Palæstina og indtager fremdeles en fjendtlig Holdning til det Mandat, som er kommet fra Nationernes Forbund.«

Mine egne Iagttagelser i Palæstina leder mig til at tro, at Jøderne, stort set, ikke har noget Ønske om at drive Araberne ud, Jøder og Arabere kan leve Side ved Side i Fred, dersom blot nogle faa Agitatorer paa begge Sider vil ophøre med deres Propaganda. Der er ingen Tvivl om, at arabiske Ledere ønsker at gøre Palæstina til en Del af et stort arabisk Kongerige. Dette blev fortalt mig af en meget fremtrædende arabisk Leder.

Man kan derfor let se, hvorfor Spørgsmaalet om, hvorvidt Jøderne skal faa Lov til at købe Land i stor Stil, og hvorvidt man skal give store Skarer af Jøder Adgang til Landet ved Immigration, er en stor Bekymring for Palæstinas Regering. I Virkeligheden har den for en stor Del begrænset den jødiske Immigration og har gjort det vanskeligt for dem at erhverve sig Land. Og disse Forhold tjener selvfølgeligt til at nedslaa Jødernes Mod.

Det har været mit Privilegium at rejse gennem hele Palæstina fra Nord til Syd, fra Øst til Vest. De jødiske Kolonier strækker sig, stort set, i en Halvcirkel fra Jerusalem mod Vest til Middelhavet, derfra mod Nord til Haifa og mod Øst til Galilæa. De jødiske Kolonier er veritable Edens Haver. Der er smukke Appelsinlunde og Grøntsagehaver. De, som tror, at Jøderne ikke er skikkede til at blive Landmænd, skulde have Anledning til at se Palæstina nu. For nærværende er der omtrent 180.000 Jøder i Palæstina, hvilket udgør omtrent 20 Procent af den hele Befolkning, »Et Procenttal af Jøder i Forhold til Ikke-Jøder, der er højere end noget andet Land i Verden«. Skønt Jøderne udgør et saa stort Procenttal af den hele Befolkning, ejer de blot 70 Procent af det Land, som findes, og betaler, dersom jeg erindrer rigtigt, 40 Procent af Skatterne.

Joderne har sat Millioner af Dollars i Landet, og Resultatet er, at Palæstina nu er en betydningsfuld Faktor i det økonomiske Liv i den Del af Østen. Der er konstrueret hele Netværk af Jernbaner, og store offentlige Arbejder, som til Stadighed udføres, tjener til at forandre Landets Udseende. Skoler og Hospitaler er blevet bygget og fremhjælper derved Landets Uddannelse og Sundhed.

Efter min Mening skulde Jøderne være taknemmelige over, at Stor-Britannien har paataget sig Hersker-Magten, skønt Britannien har paataget sig et utaknemmeligt Arbejde. Jøderne skulde ikke tabe Modet med Hensyn til deres Anstrengelser om at kolonisere Palæstina. Under Herrens vise Styrelse kan det være til det bedste for dem, at Stor-Britannien dæmper lidt paa Farten. Det er min Tro, at det vil lykkes for Jøderne at faa Palæstina til at »blomstre som en Rose«, dersom de faar Anledning dertil — hvad de har opnaaet indtil nu, tyder paa dette.

Jøderne vil efterhaanden komme til at besidde Landet, saaledes som Skriften forudsiger. Hverken det arabiske Spørgsmaal, fordomsfulde Embedsmænd eller øde Ørkener vil hindre Herren fra at udføre sine Hensigter og opfylde sine Forjættelser.

DEN DANSKE MISSION.

FORFLYTTELSE.

Ældste Phil M. Andersen er blevet forflyttet fra Københavns Distrikt til Aarhus.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

BESØG I KØBENHAVNS GREN.

Dr. D. C. Budge med Hustru, Datter og Søn fra Logan, Utah, aflagde Københavns Gren et meget kærkomment Besøg i Dagene 1.—4. Juni. Dr. Budge er en meget dygtig og skattet Kirurg fra »William Budge Memorial Hospital«, Logan, hvor Præsident Holger M. Larsen virkede som Direktør for sin Ankomst til Missionsmarken.

Dr. Budge med sin Familie forlod sit Hjem i December 1931 og har nu næsten tilendebragt en meget interessant og begivenhedsrig Rejse rundt hele Verden. De har blandt andet besøgt Dr. Budges Broder, Dr. Oliver H. Budge, der præsiderer over den Tysk-Østrigske Mission. De var nu paa Vej til Sverige og Norge for gennem England at vende tilbage til Amerika.

Søskende i Københavns Gren havde Fredag den 3. Juni den Glæde at lytte til et meget interessant Foredrag angaaende Ægypten og det Hellige Land. Foredraget blev holdt af Dr. Budges Søn, Rush Budge, og blev oversat af Missionspræsident Holger M. Larsen. Dr. Budge talte ogsaa opmuntrende og inspirerende til Forsamlingen.

Vi takker for det behagelige Besøg og ønsker Dr. Budge med Familie alt godt for Resten af deres Rejse.

E. M. G.

DEN NORSKE MISJON.

NY DISTRIKTSPRESIDENT.

Eldste Arthur J. Larsen er blitt avløst fra sitt arbeide i Bergens gren, Bergens distrikt, og er blitt beskikket til å arbeide som president over Oslo distrikt.

FORFLYTTELSE.

Eldste Samuel F. Nelson er blitt avløst fra sitt arbeide i Oslo gren, Oslo distrikt, og er blitt beskikket til å arbeide i Drammens gren, Oslo distrikt.

FREDRIKSSTAD GREN OMORGANISERT.

Fredriksstad gren blev omorganisert den 29. mai 1932. Broder Johan H. Johansen, som trofast har virket som grensforstander i de siste 8 år, er blitt hederlig avløst med takk for det gode arbeide, han har utført, og Carl J. Olsen blev valgt til å efterfølge ham, med Johan H. Johansen som første og Christian Fredricksen som annen rådgiver.

Vi beder, at Herren vil velsigne disse brødre, så at de må ha fremgang med opbyggelsen av Fredriksstad gren.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

PRÆSTEDØMMET

KREDSLÆRERNES LEKTIE FOR JULI.

Hjælp og Beskyttelse gennem Faste og Bøn.

»Al Sejr og Ære skulle I erholde, formedelst eders Flid, Troskab og troende Bønner.« (Pagtens Bog 103: 36.)

Dette Ord leder vore Tanker hen paa det store Ansvar, vi bærer. Hvem af os vil ikke gerne afslutte vor Løbebane her

paa Jorden med en straalende Sejr i en Tilstand af Herlighed? Tilstanden i Verden i Dag fordrer en ny aandelig Indstilling. Eftersom vor Tro paa menneskelig Hjælp svinder, erkender vi den stadigt voksende Afhængighed af vor Himmelske Fader. Paa den anden Side ser vi de fortvivlede Anstrengelser, der gøres af den onde Magt, hvis Kampmetoder er indstillet paa en modstandsløs, svækket Menneskehed. Vi trænger til Hjælp i denne Kamp, og Faste og Bøn er den bedste Hjælp, vi kan faa. Kun naar vi kæmper med disse Midler, vil Kampen bringe os Sejr. Faste er en Hjælp til at opnaa aandelig Kraft. Frelseren har selv vist os et Eksempel i denne Retning, da han gennem Faste styrkede sig til sin Kamp med Fristeren. Der findes intet andet Middel til at komme i Forbindelse med Gud end gennem ydmyg Bøn. Kan vi i denne vanskelige Tid undvære denne vidunderlige Kilde til aandelig Styrke og Hjælp? Lad os trofast holde sammen under Faste og Bøn, for at vi kan samle Kraft til alle de materielle og aandelige Kampe, som vi maa gennemgaa, og i Trofasthed og Ydmyghed holde den Pagt, som vi har sluttet med Gud, vor Himmelske Fader.

MORMONS BOG.*

1. *Foruroligende Paastande.* De Paastande, som Joseph Smith fremkom med, var meget foruroligende for Kirkens Mænd i hans Tid, thi det er indlysende, at dersom de var sande, havde de øvrige Kirker ikke megen Ret til at eksistere. Det er derfor blot naturligt, at Kirkerne vilde anvende deres fulde Kraft til at modarbejde en saa usædvanlig Reformator. Josephs første Paastand var, at han havde modtaget Besøg af Faderen og Sønnen, som forkyndte, at alle Kirker var veget bort fra den rette Vej. Denne Paastand blev mødt med Mistro og Latterliggørelse. Men det var imidlertid ikke, før Mormons Bog blev udgivet, omtrent 10 Aar efter Josephs første Syn, at hans Modstandere kunde finde noget virkelig haandgribeligt, hvorpaa de kunde bygge deres Kritik.

2. *Spaulding-Fortællingen.* Men da blev ogsaa Bogen angrebet næsten øjeblikkeligt fra mange forskellige Hold. En af de kraftigste Beskyldninger, som blev gjort imod den, var, at den var kopieret fra et stjaalet Manuskript, der var skrevet af en vis Solomon Spaulding. Imidlertid blev, til stor Forbavselse for mange, Spauldings Manuskript fundet i Hono-

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 26. Juni.

lulu paa de Hawaiske Øer og sendt tilbage til de Forenede Stater saa sent som i 1884. Senere, da den blev sammenlignet med Mormons Bog, og der ikke kunde paavises nogensomhelst Lighed mellem dem, døde denne Beskyldning hen af sig selv.

3. *Opbygning og Indhold.* Omtrent paa samme Tid blev Bogen kraftigt angrebet med Hensyn til dens Opbygning og Indhold. Der blev f. Eks. hævdet, at dersom Bogen var blevet oversat ved Guds Kraft, vilde dets Sprog og Sammensætning være fri for nogensomhelst Fejl, medens der, blev der paastaaet, fandtes talrige Uoverensstemmelser af denne Natur. Endvidere blev der sagt, dersom Bogen var en gammel Optegnelse, saaledes som Joseph Smith paastod, at den var, vilde den ikke indeholde moderne Udtryksmaade, og særlig vilde den ikke indeholde Citater fra moderne Bibel-Udgaver.

4. Men i April 1829, da kun en lille Del af Mormons Bog var oversat, og derfor længe før den blev trykt, gav Herren, gennem Joseph Smith, til Oliver Cowdery den Erklæring, som findes i Pagtens Bog 9: 7—10, og som omhandler Oversættelsens Gave.

5. Der var derfor allerede aabenbaret, hvorledes Oversættelser under Herrens Inspiration forgaar, og dersom dette havde været kendt før Mormons Bogs Kritikere, vilde de maaske ikke have foretaget deres Angreb. Herrens Erklæring siger saa tydeligt, at det ikke kan misforstaas, at han ikke lader Menneskene paa en papegøjelignende Maade gentage de Tanker, som han aabenbarer før dem. Tværtimod, han fordrer af dem, at de skal studere og udtænke Problemerne for dem selv; og dersom Fejltagelser har sneget sig ind, sørger han for, at de bliver glemt, saaledes at det færdige Produkt kan modtage hans Anerkendelse. Det er derfor indlysende, at Gud ikke ophæver Menneskets Personlighed eller endog forandrer dets Udtryksmaade.

6. *Arkæologiske Opdagelser.* En af de nyeste Indvendinger, der er rejst mod Mormons Bog, er, at dens Historie ikke stemmer overens med de Opdagelser, som er gjort af amerikansk Arkæologi. Man vil erindre, at Mormons Bog fortæller om tre Kolonier, som kom til det amerikanske Fastland, den ene kom fra Babels Taarn omtrent 2100 f. Kr., den anden kom fra Jerusalem 600 f. Kr., og den tredie kom fra det samme Sted nogle faa Aar senere. Det Punkt, som for Øjeblikket har Interesse for os, er, at Mormons Bog fortæller om Kolonisation af det amerikanske Fastland af Folk, som kom fra det sydvestlige Asien ikke tidligere end 2100 f. Kr.

Arkæologerne er paa den anden Side overbevist om, at der har været menneskelige Væsener paa det amerikanske Fastland før umaadelige lange Tidsperioder, i Virkeligheden

længe før den Tid, der har noget med Mormons Bogs Historie at bestille. Der har i den senere Tid været foretaget Udgravninger, som tyder paa Civilisation efter Civilisation i Central-Amerika og Meksiko. Videnskabelige Undersøgelser baade her og andre Steder giver Aarsag til at anbringe den forste Oprindelse af de oprindelige Indbyggere længere og længere tilbage i Tiden. Arkæologerne er imidlertid ikke enige om, hvor de første Indbyggere kom fra. Nogle hævder, at de kom fra Mongoliet, andre fra Øerne i Sydhavet, og nogle faa at de kom fra Ægypten, selv om der kun er ganske faa, der hælder til den sidste Opfattelse. Men den videnskabelige Mening synes at finde det mest sandsynligt, at Indbyggerne kom fra forskellige Steder og maaske til forskellige Tider. Der er forholdsvis faa, der vil fæste Lid til den Beretning, som Mormons Bog giver.

7. Paa Grund af disse Kendsgerninger er der nogle af Mormons Bogs Kritikere, der lige nu fryder sig over, at de Paastande, som gøres af Mormons Bog, »er blevet saa grundigt modbeviste«. De paastaar, at dette er den første virkelige Prøve, som Mormons Bog er blevet underkastet, og at den har vist sig at være helt ude af Stand til at bevise sine Paastande baade med Hensyn til Stedet, hvorfra de første Indbyggere kom, og Tiden for deres Ankomst. Men lad os se.

8. *Ikke en omfattende Historie om gammel amerikansk Civilisation.* Her som i alle de foregaaende Tilfælde har Mormons Bogs Kritikere begaaet en eller flere Fejl med Hensyn til de Kendsgerninger, hvorpaa de bygger deres Paastande. I dette Tilfælde har de forsømt at bemærke, at Mormons Bog har til Hensigt at være en Historie angaaende Guds Handlemaade med et vist asiatisk Folk, der kom til det amerikanske Fastland, intet mere. Den gør ikke Fordring paa at være en omfattende Historie om gammel amerikansk Civilisation, men blot om et bestemt Folk, der ved Guds Haand blev fort derhen. Beretningen er absolut tavs med Hensyn til andre Folk, der kan have beboet Fastlandet før dem eller samtidigt med dem. Den hverken bekræfter eller benægter saadanne Folks Eksistens. Og endvidere er det en af Kirkens Lærdomme, at Mennesket blev sat paa det amerikanske Fastland lige fra Begyndelsen.

9. Det er derfor i fuldstændig Harmoni med Mormons Bog at tro, at det amerikanske Fastland kan have været beboet af andre Folk. Endvidere, disse Folk kunde være kommet fra Mongoliet, Øerne i Sydhavet eller fra hvilket som helst andet Sted, uden at det paa nogen som helst Maade vilde være et Bevis for eller imod Sandheden af Mormons Bog. Det samme vilde være Tilfældet med Tidspunktet for deres Ankomst.

10. De Sidste Dages Hellige har ikke gjort nogen Paastand om, at alle de Oldtidslevninger, der findes paa det amerikanske Fastland, er Resultater af den Civilisation, som Mormons Bog beretter om. Tværtimod, det indrømmes ofte, at mange af dem sandsynligvis er af anden Oprindelse. Man har allerede fundet Beviser paa, at der har eksisteret forskellige Civilisationer i Central-Amerika og Meksiko, men det er endnu ikke bestemt kendt, hvorvidt den Civilisation, som Mormons Bog beretter om, er iblandt dem eller ikke. Der er imidlertid gode Grunde for at tro, at visse af de Ruiner, som findes i disse Egne, repræsenterer de Folk, som Mormons Bog fortæller om. Tiden vil, selvfølgelig, vise dette.

11. Mormons Bog har ikke blot modstaaet ethvert Angreb, som er blevet gjort mod den, men de Paastande, som de Sidste Dages Hellige gør angaaende Bogen, er blevet mere grundigt begrundede end nogensinde før. Pladsen vil kun tillade en meget kort Oversigt over to eller tre af disse Ting.

12. *De tre Vidner.* Meget er blevet skrevet angaaende de tre Vidner til Mormons Bog. Hovedpunkterne er: Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris gav en skreven Erklæring, som senere er blevet trykt i hver Udgave af Mormons Bog, om, at en Guds Engel stod for dem og viste dem de Plader, der indeholdt Optegnelserne, og erklærede, at de var blevet oversatte ved Guds Gave og Kraft. Alle disse Mænd indehavde senere vigtige Stillinger i Kirken. Senere kom de imidlertid bort fra Kirken. To af dem, Oliver Cowdery og Martin Harris, vendte tilbage, men David Whitmer vendte aldrig tilbage. I den Tid, de ikke tilhørte Kirken, bar de alle ligesaa brændende Vidnesbyrd angaaende Sandheden af Mormons Bog som nogensinde før.

13. *Oversættelsens Periode.* I denne Forbindelse er følgende Data af usædvanlig Interesse. Joseph Smith paabegyndte Oversættelsen af Pladerne i Harmony, Pennsylvanien, den 7. April 1829. Oliver Cowdery virkede som Sekretær. Senere var der nogle af Whitmers Familie, der hjalp til med dette Arbejde, og inden Udgangen af Juni Maaned 1829 var Værket praktisk talt fuldendt. Bogen blev trykt færdig tidlig i 1830.

14. Det er meget forbavsende, at en Bog af Størrelse og Indhold som Mormons Bog kunde blive skrevet færdig i Løbet af en saa bemærkelsesværdig kort Tid — en Tidsperiode af ikke over 100 Dage. Mormons Bog indeholder 522 Sider. For at fuldføre den i den nævnte Tid maatte der skrives 5 Sider hver Dag — henimod 3000 Ord.

15. De, der har Erfaring i at udføre den Slags Arbejde, vil med en Gang indrømme, at det er en kolossal Opgave, sær-

ligt naar man tager følgende Kendsgerninger i Betragtning: Joseph Smith var 24 Aar gammel og var uden Erfaring i den Slags Arbejde. Oversættelsesarbejdet blev mindst 10 Gange afbrudt af Aabenbaringer fra Faderen, og disse Aabenbaringer alene indeholder mange Tusinde Ord og maatte derfor nødvendigvis optage temmelig lang Tid. Arbejdet blev ogsaa afbrudt ved en 3—4 Dages Rejse fra Harmony til Fayette. Desuden var det hele Manuskript skrevet med almindelig Haandskrift.

16. Men endog mere alvorlige Vanskeligheder var til Stede. Bogen har til Hensigt at berette om Guds Handlemaade med sit Folk paa det amerikanske Fastland. Det gælder da først om, at dens religiøse Lærdomme maa være i Overensstemmelse med dem, som findes i de jødiske Skrifter, og for det andet maa dens Geografi, dens Historie og Kultur stemme overens med de Opdagelser, som i Fremtiden vilde blive gjort af Arkæologerne. Mormons Bog opfylder disse Krav. Sund Fornuft siger, at intet Menneske paa Jorden, uden Hensyn til hans tidligere Undervisning, vilde være i Stand til at opfylde disse Krav, medmindre han var inspireret af Gud.

17. *Et Løfte.* Da Profeten Moroni skulde afslutte sin Beretning, gav han Udtryk for det Løfte, som findes i Moroni 10: 4. Læs det. Maaske det mest betydningsfulde af alle Beviser angaaende Sandheden af Mormons Bog er det Vidnesbyrd, som bæres af Tusinder af Sidste Dages Hellige, der har prøvet Rigtigheden af denne Udtalelse og erklærer, at dette Løfte er gaaet i Opfyldelse.

Spørgsmaal.

1. Hvorfor havde Profeten Josephs Paastande med Hensyn til den Maade, hvorpaa han modtog Pladerne til Mormons Bog, en saadan Virkning paa de gejstlige i hans Tid, som det havde?
2. Hvilke Argumenter er blevet benyttet for at vise, at Mormons Bog ikke var af guddommelig Oprindelse?
3. Hvad er de Sidste Dages Helliges Opfattelse med Hensyn til Tiden, da det amerikanske Fastland blev befolket?
4. Hvad er Mormons Bog?
5. Hvad var Hensigten med, at Mormons Bog skulde komme frem blandt Verdens Mennesker?
6. Hvorledes kan vi bedst erholde et Vidnesbyrd om Guddommeligheden af Mormons Bog?

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

EVANGELIETS INDFØRELSE I NORDEN.

Det er nu 82 Aar siden, Erastus Snow bragte Evangeliet til Danmark. Den 14. Juni 1850 ankom han til København. Hvad har dette gavnet Nordens Sønner og Døtre?

Mange Tusinder har annammet det evige og sande Evangelium. De har sluttet Pagt med deres Gud og begyndt at vandre fremad paa den Sti, som vil føre dem til evigt Liv og Udvikling, dersom de vil leve ifølge Evangeliets Forskrifter.

Nogle vil sige: »Ikke alle, som bliver Medlemmer, vil forblive trofaste.« Nej, Herren har sagt: »Mange er kaldte, men faa er udvalgte.« Vi har alle faaet Anledningen. Hvorledes benytter vi den? Bruger vi den kostbare Tid, som Herren har forundt os paa Jorden?

Udvikler vi os paa alle Maader? Lærer vi alt, som vi kan? Benytter vi vore Talenter? Lad os erindre Lignelsen om den tro Tjener. Han brugte de Talenter, som var givet ham, men den anden var bange. Han siger til sin Herre, da denne kom for at gøre Regnskab: »Jeg vidste, at du var en streng Herre, som høstede, hvor du ikke saaede. Derfor gemte jeg mit Talent i Jorden.«

Vi kan alle huske de Ord, som Herren udtalte. Vi husker, at han tog det ene Talent fra den utro Tjener og gav det til den trofaste.

Lad os som Medlemmer erindre, at der, hvor meget er givet, vil meget blive fordret. Herren har givet os den Kostelige Perle, det evige Evangelium, og han forventer, at vi ikke alene skal opbevare den, men ogsaa gøre den smukkere.

Talenter er gudgivne, og vi maa benytte dem i vort Jordeliv. Vi maa udvikle dem, og naar Regnskabsdagen kommer, vil vi ikke behøve at være bange for Resultatet, men Herren vil være naadig imod os og vil velsigne os med en Ophøjelse i sit celestiale Rige.

Dette er vort Maal, og vi burde ikke være tilfredse med noget mindre. Som Medlemmer af denne Kirke er vi Erastus

Snow og hans Medarbejdere yderst taknemmelige for det store Arbejde, de udforte. Vi paaskonner det, og vi paaskønner ogsaa det Arbejde, som er blevet lagt for Dagen af de mange Missionærer, som har fulgt i deres Fodspor. Vi paaskonner de Opofrelser og Besværligheder, som vore første Medlemmer gennemgik for Evangeliets Skyld.

De lagde Grundvolden for os og gjorde det meget lettere og behageligere for os.

Vi er taknemmelige for den Religionsfrihed, som vi nyder, for den Tolerance, som findes i Verden i Dag og især i dette Land. Maa vi til fulde paaskonne disse Ting. Maa vort Fødselsdagsonske være dette: »Jeg beviser min Paaskonnelse ved at forsoge at være en bedre Sidste Dages Hellig i det daglige Liv.«

Holger M. Larsen.

MYNDIGHED TIL AT HANDLE I HERRENS NAVN.*

1. *Betydningen af Udtrykket »Præstedømme«.* Udtrykket »Præstedømme«, saaledes som det benyttes af de Sidste Dages Hellige, har en dobbelt Betydning. Det anvendes baade om Myndigheden eller Retten til at handle i Herrens Navn og om de Individer, som besidder denne Myndighed. Dette Præstedommes Magt og Virkemaade har intet at gore med den sekteriske Præst, som af sine Tilhængere betragtes som det Medium, gennem hvem Tilbedelse, Bon og andre Ting henhørende til Gudsdyrkelse udfores. Denne Opfattelse er i Virkeligheden det modsatte af Hensigten med det Præstedømme, som holdes af de Sidste Dages Hellige, som ikke alene bemyndiger den Person, der holder det, til at gaa direkte til Herren, men virkelig til at handle i hans Sted, medens det sekteriske Præstedomme undertiden virker som et Mellemled mellem Mennesket og Gud.

2. Det Præstedomme, som holdes af de Sidste Dages Hellige, kan i Korthed defineres som Myndighed og Magt til at virke i Herrens Navn. Med andre Ord, en Mand, som besidder Præstedommet, har ikke alene Ret til at virke i Guds Navn, men den Ting, han gor, er bindende og effektiv. Man kan atter sige, at Præstedommet er en speciel Bemyndigelse fra Faderen, der sætter dem, der er trofaste, i Stand til at virke i hans Sted og saaledes blive i Stand til at udføre for-

---

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 3. Juli.

skellige Ting, som vilde være umulige uden Besiddelsen af denne Myndighed.

3. Præsident Young har fremkommet med en meget illustrerende Udtalelse med Hensyn til Præstedømmets Natur. Han siger: »Dersom nogen ønsker at vide, hvad Guds Søns Præstedømme er, saa er det den Lov, hvorved Verdener er, var og altid vil vedblive at være. Det er det System, som bringer Verdener ind i Eksistens og befolker dem, giver dem deres Revolutioner — deres Dage, Uger, Maaneder og Aar, deres Aarstider og Tider, og hvorved de rulles sammen, som om de var Papir, og gaar ind i en højere Eksistens.« Kort sagt, Præstedømmet er selve Guds Kraft.

4. *Præstedømmets Funktioner.* Den Maade, hvorpaa det kan benyttes af dem, som besidder det, illustreres tydeligt af følgende Beretning. Forfatteren blev sammen med to andre Ældster kaldet til at salve et af Kirkens trofaste Medlemmer, der var meget sygt, og for hvis Helbredelse der var meget lidt Haab. Da de skulde til at udføre Salvelsen, sagde Lægen, som var en Mand med liden Tro, at det var helt unyttigt, da Manden var død. Men med den Styrke, som karakteriserer sand Tro, steg Ældsterne frem og i Guds Navn og med det Hellige Præstedømmes Myndighed velsignede Manden med den Velsignelse, at han skulde blive helbredet og leve i mange Aar for at udføre de Pligter, som henhørte til hans Kaldelse. Straks de var færdige, erklærede Lægen, at Mandens Puls igen var begyndt at slaa, og faa Minutter senere forlod han Huset, idet han erklærede, at den syge var udenfor Fare. Velsignelsen gik helt i Opfyldelse. Næsten alle trofaste Medlemmer af Kirken kan bære lignende Vidnesbyrd.

5. Præstedømmet giver ikke alene Myndighed til at velsigne de syge, men ogsaa til at gøre mange andre Ting, som vilde være umulige at gøre uden Præstedømmet.

6. Præstedømmet oplyser den, der indehaver det, og dygtiggør ham i enhver Henseende. Det er et Middel til hurtig Opnaaelse og Fremgang. Hør atter hvad Præsident Young siger: »Præstedømmet og dets Nøgler er givet til Folket, og naar det bliver forstaaet paa rette Maade, kan de virkelig være i Stand til at aabne Guds Skatkammer og modtage til deres fulde Tilfredsstillelse.«

7. Men Præstedømmet kan, ligesom alle andre Gaver fra Gud, kun udvikles ved trofast og vedblivende Brug. Den Kendsgerning, at en Mands Tænkeevne for Eksempel udvikles ved Brug, er et af Livets mest grundlæggende Mysterier, og dog er der ingen, som betvivler dets Rigtighed. Der er endvidere ingen Tvivl om, at en Mands eventuelle Frelse vil blive tilvejebragt ved Udviklingen af hans Talenter gennem Øvelse.

8. At besidde Præstedømmet og ikke benytte det gavner ikke Ejeren mere, end dersom han ejer et godt Automobil, der staar lukket inde i Garagen, eller en god Begavelse, der forbliver ubenyttet. I Sandhed, Præstedømmet er Myndighed og Magt til at virke i Herrens Navn.

9. Desuden kan Udviklingen af Præstedømmet i Lighed med mange andre Gaver være langsom eller hurtig i Forhold til den Oprigtighed og Iver, der udvises af den, som besidder det. Men Guds Lov er altid anvendelig, nemlig: Virksomhed bringer Udvikling, Uvirksomhed Tilbagegang.

10. *Rigtig Udøvelse af Præstedømmet er altid uløseligt forbundet med et retfærdigt Liv.* En rigtig Udøvelse af Præstedømmet er altid uløseligt knyttet til et retfærdigt Liv og aldrig til Synd og Ulydighed. Det opmuntrer Menneskene til at gøre det gode og sky det onde. Det hersker ved Venlighed og aldrig ved Magt. Naar vi forsøger at skjule vore Synder, at tilfredsstille vort Hovmod og vor forfængelige Ærgerrighed eller at udøve Kontrol, Herredømme eller Tvang over Menneskenes Sjæle i nogen som helst Grad af Uretfærdighed, se da unddrager Himmelen sig os, Herrens Aand bedrøves, og naar den bortdrages, da er saadanne Mænds Præstedømme og Myndighed til Ende.« (Pagtens Bog 121: 36—37.) Jo mere fuldkomment en Mand efterlever Præstedømmets Love, jo mere intelligent og kraftig vil han blive og mere lig Gud. Kun de, der udfører retfærdige Handlinger, kan deltage i denne usynlige, almægtige Magt, der kaldes det Hellige Præstedømme.

11. Der behøves intet Bevis for at vise, at Præstedømmet er bestemt for alle Guds Sønner, der er beredt for det. Derfor besiddes indenfor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige Præstedømmet i en meget stor Procent af Kirkens mandlige, læge Medlemmer saavel som af dem, der sidder i officielle Stillinger. Det er let at se, at dette er retfærdigt, særlig naar man sammenligner med visse sekteriske Kirker, hvor de forskellige Embeder er forbeholdt nogle faa udvalgte.

12. Man vil ogsaa let indse Rigtigheden af dette, naar man erindrer, at personlig Deltagelse er det eneste tilfredsstillende Middel til at opnaa stadig Fremgang. Nutidens gennemsnitlige, sekteriske Kirke med dens aktive Gejstlighed og dens store Skare af passive Lægfolk staar meget daarligt baade med Hensyn til Organisation og Fremgangsmaade.

13. *Andre Fordele.* En anden Fordel er med det samme indlysende. Lad os for Eksempel betragte Kirkens forskellige Raad og Kvorummer, der i de fleste Tilfælde er sammensat af Mænd i de forskelligste Livsstillinger. Jeg sad nyligt i et Kirkeraad, der var sammensat af Bankmænd, Sagførere, Skolemænd, Købmænd, Redaktører og forskellige Kunstnere.

I et saadant Tilfælde kan man være sikker paa, at de Beslutninger, der blev taget, var langt mere egnet til at afhjælpe de menneskelige Problemer, end dersom Raadet havde bestaaet udelukkende af gejstlige. Desuden maa man tage i Betragtning den Udvikling, som disse Mænd selv erholdt.

14. Og dette er ikke alt. Ethvert mandligt Medlem af Kirken, der holder Præstedømmet, faar en eller anden speciel Pligt at udføre, der er særlig egnet for ham. Med et arbejdende Præstedømme af denne Slags kan der opnaas langt mere end i de Kirker, hvor blot Gejstligheden arbejder. Og dette er endnu mere indlysende, naar man erindrer, at det Præstedømme, som findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, har Magt og Myndighed til at virke i Guds Navn, hvad der ikke alene forøger deres Virkekraft, men ogsaa stempler alt, hvad de gør, med guddommelig Anerkendelse.

Spørgsmaal.

1. Hvad er det Præstedømme, som holdes af de Sidste Dages Hellige?
2. Hvad er Forskellen paa den Opfattelse, Verden som et Hele har af Udtrykket »Præstedømme« og den Maade, de Sidste Dages Hellige betragter det paa?
3. Hvorfor er Præstedømmet af saa stor Betydning for vor Kirke?
4. Hvad er det, som er bestemmende for, enten det skal blive til Velsignelse for os at holde Præstedømmet eller ikke?
5. Hvad er Præstedømmets Hovedhensigt, og hvorledes skulde vi udøve det?

MENNESKETS DEL I DETS EGEN FRELSE.*

1. *Ufortjente Gaver.* Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige lærer, at Menneskets Stilling i den næste Verden bestemmes af dets Opførsel her paa Jorden. Det Skriftsted, som hyppigst bliver citeret af Modstanderne af denne Lærdom, findes i Brevet til Efeserne 2: 8—9: »Thi af Naaden er I frelste ved Tro, og det ikke af eder selv, Guds er Gaven; ikke af Gerninger, for at ikke nogen skal rose sig.«

2. Den almindelige sekteriske Fortolkning af dette Skriftsted er, at Frelse er en Gave fra Gud, som bliver givet til Mennesket uden nogen som helst Fortjeneste og uden noget som helst Hensyn til Menneskets Opførsel paa Jorden. Det

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 10. Juli.

vil altsaa sige, at en Mand, hvis Synder kan være røde som Purpur, vil modtage Guds Naade og straks blive tilgivet og blive hvid som Sne, medens en god Mand, der ikke har været saa lykkelig at opnaa Guds Yndest, bliver evigt fordømt. Denne Fortolkning gør Gud til et Væsen, der gør Forskel paa Folk. Retfærdigheden fjernes, og Held bliver den mest betydningsfulde Faktor med Hensyn til Opnaaelse af Frelse. Ærlige og oprigtige Mennesker bliver glemt, og en Skare foretrukne Personer erholder alle Velsignelserne. Gud frelser hvem han vil uden Hensyn til deres Fortjenester kun med den Undtagelse, at det lykkes dem at sikre sig hans frelsende Naade.

3. Det er desuden meget beklageligt, at gejstlige har for Vane at udvælge enkelte isolerede Skriftsprog, saadanne som det, der netop blev citeret, for at appellere til Gennemsnitsmenneskets Følelser og derefter benytte disse Skriftsteder, som om de repræsenterede Guds virkelige Holdning. Gennemsnitsmennesket bliver let tiltrukket af en Lærdom, som tilbyder det fuld Forladelse fra alle dets Synder kun paa Betingelse af, at det tilstaar sin Synd og bekender Tro paa Gud.

4. *Frelse er en Gave fra Gud til dem, som er værdige.* Det er en Følge af Guds Almægtighed og Menneskets Hjælpeløshed, at hvilken som helst Gunstbevisning, der kommer fra Faderen, nødvendigvis maa være i Form af en fri Gave. Med andre Ord, Mennesket er ikke i Stand til selv at udarbejde en Plan, hvorved det kan frelse sig selv fra alle de Skrøbeligheder, som knytter sig til den jordiske Eksistens. Det er f. Eks. allerede blevet vist, at uden Kristi Forsoning kunde Mennesket aldrig blive oprejst fra de døde i Opstandelsen eller blive forløst fra Følgerne af dets egen Ulydighed. Følgelig er Forløsning fra Graven og Frelse i Guds Rige sande Gaver fra Faderen. Og saaledes bliver Mennesket frelst ved Naade, ikke ved Gerninger, for at det ikke skal rose sig.

5. Men med Guds uforanderlige Kærlighed for sine Børn og hans uomtvistelige Retfærdighed overfor alle, hvem vilde han naturligt udvælge til at modtage sin særlige Yndest? De, der havde været ligegyldige overfor hans Raad og Befalinger, eller de, som havde lyttet til alle hans Ord? Ærlighed og sund Fornuft kan kun give et eneste Svar. Det vilde være umuligt for Gud at udvælge de fortabte og forsømme de lydige og værdige; og ikke saa var Tilfældet, vilde der ikke være noget, der hed Retfærdighed og Kærlighed. Dette modsiger visselig ikke Skriften eller siger, at Frelse ikke er en fri Gave fra Gud; det betyder kun, at Gud udvælger dem, der er værdige dertil, til at modtage hans Velsignelser, ligesom der i talrige Tilfælde gøres blandt Menneskene.

6. Hensigten med Paulus' Udtalelse var at fremhæve for de Hellige i Efesus, hvor stor Guds Naade og Kærlighed var, idet han giver dem det evige Livs Gave gennem Jesus Kristus, og ikke at nedslaa deres Mod med Hensyn til at gøre retfærdige Gerninger. I Virkeligheden, i det Vers, som følger dem, der blev citeret i Begyndelsen af denne Lektie, minder Paulus Efeserne om, at de blev »Skabte i Kristus Jesus til gode Gerninger«, og at Gud havde bestemt, at de skulde vandre i dette Spor.

7. *Paulus forkynder gode Gerninger.* Man maa erindre, at Paulus selv forkyndte Betydningen af at gøre gode Gerninger. Se Rom. 2: 5—7 og II. Kor. 5: 10.

8. Jakob, der siges at have været Herrens Broder, hævder den samme Opfattelse ikke mindre kraftigt. I sit almindelige Brev til Israels tolv Stammer siger han: »Vær Ordets Gørere og ikke blot dets Hørere, idet I bedrager eder selv.« Jak. 1: 22. Læs ogsaa Jak. 2: 14—17.

9. *Kristi egne Erklæringer.* Dersom der behøves nogen større Myndighed, saa har vi Mesterens egne Udtalelser. Math. 7: 21. Math. 16: 27. Hans sidste betydningsfulde Budskab til Aabenbareren Johannes, der blev givet gennem Engelen, angik denne overmaade vigtige Sag. Joh. Aabenbaring 22: 14.

10. *Alle Mennesker skal dømmes i Forhold til deres Gerninger.* Aabenbareren Johannes skriver om, hvorledes alle Mennesker dømmes efter deres Gerninger. Joh. Aabenbaring 20: 12.

11. Denne Udtalelse af Johannes er af mere end almindelig Interesse, siden den tydeligt hævder, at hele den menneskelige Familie, baade de, som har annammet Kristus, og de, som ikke har, vil blive holdt ansvarlige for deres Gerninger paa Jorden. Og dette er nøjagtigt den Stilling, som indtages af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som hævder, at alle Guds Børn, baade i og udenfor Kirken, vil blive belønnet i Henhold til deres Fortjenester. Læs hvad den nephitiske Profet Mormon siger i Mor. 3: 20. Ligeledes hvad en anden nephitisk Profet, Alma, siger til sin Søn Corianton i Alma 41: 3—4. Og læs tilsidst, hvad Mesteren siger i en Aabenbaring til Joseph Smith i Salem, Massachusetts. Pagtens Bog 112: 34.

12. *Fordele ved at være Medlem af Kirken.* Nogle Mennesker har tænkt, at denne Lærdom om almindelig Belønning og Straf tjener til at holde Folk, der ellers vilde have sluttet sig til Kirken, borte fra denne. Dette skulde ikke være Tilfældet, thi selv om det er sandt, at alle Guds Børn, baade Medlemmer og Ikke-Medlemmer, vil erholde Belønninger i

Overensstemmelse med deres Gerninger, saa er der dog næsten utallige Fordele ved at være Medlem af Kirken. For det første vil Omvendelse og Daab befri os fra tidligere Synd, og for det andet vil Medlemmer og særligt de, der holder det Hellige Præstedomme, blive i Stand til at gaa fremad meget bedre og meget hurtigere end Ikke-Medlemmer.

13. *Lærdommen om Retfærdiggørelse ved Tro alene.* Som en Illustration af den sekteriske Lærdom om Retfærdiggørelse ved Tro alene er følgende Eksempel værd at bemærke: En ung Dreng kom løbende hjem fra Skolen og styrtede ind i Kokkenet, hvor han ventede at finde sin Mad, som hans Moder plejede at sætte hen for ham. Men i Stedet blev han mødt af en Tyv. Den forskrækkede Dreng løb tilbage til Indgangsdøren, men før han kunde naa den, blev han skudt i Ryggen og faldt død om paa Gulvet. I Tidens Løb blev Morderen grebet, forhørt og dømt skyldig. Senere, da han skulde henrettes, tilstod han sin Skyld, og hans aandelige Raadgiver lovede hans fuld Tilgivelse for hans Synd.

14. I det samme Nabolag boede der en gammel Dame, som dyrkede Blomster som en Levevej. Men hun gav langt flere Blomster bort, end hun solgte. Jeg har ofte i Vintertiden set hende gaa forbi mit Hjem, medens Sneen laa højt, for at bringe Blomster til en Ven. For kort Tid siden gik hun til det store Hinsidige, og medens hendes Venner endnu erindrede, hvorledes Morderen var blevet lovet Syndsforladelse, sagde den Præst, som talte ved hendes Begravelse, at han ikke troede, at der var noget Haab om nogen Belønning for hende i Fremtiden. Dette er et retfærdigt Eksempel paa, hvad Lærdommen om ufortjente Belønninger gør og undlader at gøre i det praktiske Liv.

Spørgsmaal.

1. Hvad tror Verden i Almindelighed med Hensyn til Tro og Naade?
2. Hvorfor er denne Opfattelse saa populær hos mange Mennesker?
3. Hvorfor er det af saa stor Betydning, at vi bliver dømte efter de Gerninger, vi gør?
4. Hvilke Fordele har vi, der er Kirkens Medlemmer, fremfor dem, der ikke er?
5. Hvad er den virkelige Betydning af Frelse, saaledes som det forstaas af vor Kirke?
6. Hvorledes kan vi selv bestemme vor egen Frelse og Ophøjelse?

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

26. Juni.

OVERSIGT OVER DE SIDSTE MAANEDERS LEKTIER.

1. Hvorfor plejede Jesus at gaa og prædike langs Bredderne af Genesaret Sø?
2. Hvad skete, da Jesus fortalte Peter og hans Brødre, at de atter skulde kaste deres Garn i Søen?
3. Hvad kaldte Jesus de fire Brødre til?
4. Hvad var Resultatet af Jesu Ophold blandt Samaritanerne?
5. Hvad ventede Nasarets Folk af Jesus?
6. Hvad skete, da Jesus prædikede i Synagogen?
7. Hvilket Forhold eksisterede der mellem Jøder og Samaritanere?
8. Hvilken Egenskab viste Jesus i sit Forhold til Samaritanerne?
9. Hvem var Nikodemus?
10. Hvad skete der paa Bjerget, efter at Jesus havde udvalgt sine Apostle?
11. Til hvem var Bjergprædikenen hovedsagelig rettet?
12. Hvorledes symboliserer denne Tale hans Udtalelse: »Kom og følg mig«?
13. Hvad er en Discipel?
14. Hvad er en Apostel?
15. Nævn tre bemærkelsesværdige Mirakler.
16. Til Fordel for hvem blev disse Mirakler udførte?
17. Fortæl om den Gang, Jesus stillede Stormen. Hvad kan vi lære af dette?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

26. Juni.

KORLEKTIE.

»Og jeg vil tage mig eder til et Folk, og jeg vil være eder en Gud, og I skulle fornemme, at jeg er Herren, eders Gud.«

HVORLEDES GUD UNDERVISTE ÆGYPTENS KONGE.

Sidste Gang lærte vi, at Moses kom tilbage til Ægypten for at udføre et specielt Arbejde for Herren. Han kom for at bede Kongen om at lade Israels Børn gaa til et andet Land, hvor de kunde ofre til Herren. I Ægypten arbejdede dette Folk saa haardt for Kongen, at det ikke havde nogen Tid for sig selv.

Gud i Himmelen, Jehova, fortalte Moses, at han vilde gore vidunderlige Ting for at vise Kong Farao, at han (Gud) er almægtig. Han sagde, at han vilde tage Vare paa sit Folk og give dem et nyt Hjem.

Forst var Moses bange for at udføre dette Arbejde. Han vidste, hvor mægtig Ægyptens Konge var, thi han havde boet i den sidste Konges Palads som hans egen Søn. Med Gud lovede at hjælpe ham og gav ham Hjælp, saa han kom til Ægypten. Hans Brødre, Israels Børn, var glade over at se ham. De troede, at Gud havde sendt ham for at hjælpe dem.

Da Moses kom til Kongens Palads, sagde han: »Saa siger Herren, Israels Gud: Lad mit Folk fare, saa at de kan holde en Fest for mig i Ørkenen.«

Farao forstod ikke Moses helt. Han syntes ikke at kende Himmelens Gud. Han og hans Folk bad til saadanne Guder som Solen, Maanen, Stjerner, deres Flod Nilen, til Dyr og til Afguder af Sten og Træ. Han sagde til Moses: »Hvem er Herren, at jeg skulde adlyde hans Røst?« Og han vilde ikke lade Israels Børn gaa med Moses.

Men Gud, vor Fader, var færdig til at vise Farao og hans Folk, hvem han er, og hvad han kan gøre. Og vi skal se, at det ikke var en meget behagelig Lektie, han gav dem. Men det er en Lektie, som alle Drenge og Piger kan tænke paa, dersom de nogensinde begynder at undre sig over, hvem Gud er, og hvad han kan gøre.

Ægyptens Konge tænkte, at dersom Israels Børn onskede at tjene deres Gud, havde de ikke nok at gore for at holde dem beskæftiget. Derfor gav han dem mere Arbejde. De havde for meget at gore allerede, saa de raabte til Moses om at hjælpe dem.

Herren sagde til Moses: »Sig til Israels Børn, at jeg er Herren, og jeg vil, at I skal være mit Folk, og jeg vil være eders Gud; og I skal vide, at jeg er Herren, eders Gud.«

Da Moses atter gik til Kongen, stod han ved Nilens Bred. Moses bad ham om at lade Israels Børn gaa, for at de kunde tjene Herren i Ørkenen. Farao vilde ikke lade dem gaa. Derfor lod Herren alle Fisk i Floden dø. Vandet blev saa daarligt, at Folk ikke kunde drikke det. Og de blev meget torstige. Da syv Dage var gaaet, bad Moses Kongen en Gang til, om han ikke vilde lade Folket gaa. Men han vilde ikke. Derfor lod Herren store Skarer af Froer krybe ind i Husene og opspise Ægypternes Mad. Vi kan tænke os, hvor forfærdeligt dette var, thi Ægypterne var et meget renligt Folk. Desuden var Frøerne en af de Guder, de tilbad. De spurgte sig selv, hvorledes det kunde være, at Jehova havde Magt over deres Guder. En Dag sendte Kongen Bud til Moses og fortalte ham,

at hans Folk kunde gaa, dersom han vilde sorge for, at alle Froer gik ud af Husene.

Derfor lod vor Himmelske Fader alle Froerne i Landet dø. Men Kongen vilde ikke lade Israels Born gaa. Saa trodsig var denne Konge, at Gud sendte mange andre forfærdelige Ting, den ene efter den anden for at besvære Kongen og hans Folk. Han sendte farlige Insekter, Sygdom for at dræbe Kvæget og onde Bylder, der gav Folket megen Smerte. Han sendte et tæt Morke, saa de ikke kunde se hinanden. Ægypterne saa, at Israels Born ikke havde nogen af disse Plager, saa de sagde til deres Konge: »Lad disse Mennesker gaa, saa at de kan tjene Herren, deres Gud.«

Tilsidst kunde Kongen se, at han foraarsagede sit Folk store Lidelser. Forst sagde han, at Israels Born kunde gaa et lille Stykke ind i Ørkenen. Derpaa sagde han, at de kunde gaa, dersom de vilde efterlade deres Kvæg. Men Moses sagde: »Vort Kvæg skal gaa med os. Du maa ogsaa give os Brændoffere, som vi kan ofre til Herren, vor Gud.«

Kongen blev meget vred. Han sagde til Moses: »Gaa bort fra mig, og lad mig aldrig mere se dit Ansigt.«

Og Moses sagde: »Du har talt vel, og jeg vil aldrig mere se dit Ansigt.«

Den Nat var der Sorg i alle ægyptiske Familier. Det ældste Barn i alle Familier døde. Endog Kongens ældste Son døde. Dodens Engel kom for at hente dem. Denne Engel gik forbi de Huse, hvor Israels Born boede, thi Herren havde fortalt dem, hvorledes de skulde mærke deres Døre, saa at han kunde vide, hvor de boede.

Saa stor var Folkets Sorg, at Kongen stod op midt om Natten og sendte Bud til Moses og Aaron. Han sagde: »Staa op og gaa og tjen Herren, som I har sagt. Tag ogsaa eders Hjorde og eders Kvæg med eder og bliv borte. Og velsign ogsaa mig.«

Ægypterne var saa glade over, at Israels Born skulde rejse, at de gav dem Klæder og andre Ting, som de behovede. Og Israeliterne var saa lykkelige over, at de kunde gaa, saa de ilede med at komme afsted.

Og saa gik denne store Skare Folk ud af Ægypten. De var saa mange, at intet Barn kunde være i Stand til at tælle dem. De var ikke bedrovede over at forlade det Sted, hvor de havde arbejdet saa haardt. De gik til et nyt Hjem, som Jehova, deres Gud, vilde finde for dem.

TAB IKKE MODET.

Naar det forekommer dig at du gør meget langsom Fremgang, naar du føler dig nedtrykt paa Grund af dine Svagheder og dine Nederlag, saa tænk paa at al Fremgang foregaar i Overensstemmelse med visse Love. Den Hurtighed hvormed du naar dit Maal, afhænger for en stor Del af din Tro, Virkekraft og Udholdenhed, og paa den sunde Menneskeforstand som du udviser. Glem fremfor alt ikke at Tvivl kun hindrer og opholder.

Alt gaar op og ned. Tilbagegang behøver ikke at være vedvarende. Det afhænger af dig om det skal blive det. I hvert Fald er der ikke noget tragisk forbundet dermed, og du skulde ikke lade dig nedtrykke af det. Bliv blot ikke liggende paa Jorden, stønnende og klagende. Staa op og gaa videre, indtil du lærer at gaa. Har du nogensinde iagttaget et lille Barn, hvorledes det lærte at gaa? Nu, saa ved du hvad det betyder: at falde, staa op, falde igen, staa op igen. Bliver nogensinde Barnet liggende og nægter at forsøge paa ny? Absolut ikke. Det rejser sig paa ny, og forsøger endnu en Gang. Og gennem mange Forsøg og mange Fald lærer det til sidst at gaa.

Ethvert Fald medfører sin Lærdom. Maaske vilde du gøre et for højt eller for stort Skridt. Maaske forsøgte du at gaa for hurtigt, eller du overvurderede dine Kræfter. Uddrag en Lærdom af dit Fald og gaa videre. Da er alt i Orden. Enhver tung Sag som du bekæmper, vil give dig saa meget mere Kraft. Betragt ikke de tunge Ting som Hindringer, men som Springbrætter. Mød hver Vanskelighed med Begejstring og Selvtillid.

Lad mig give dig et praktisk Raad: Se ikke for langt ind i Fremtiden. Rom blev ikke bygget paa en Dag. Befat dig først og fremmest med Nutiden. Og dersom 24 Timer er for meget for dig, saa forsøg med 12, eller med én Time — eller med 10 Minutter. Alle kan være i Stand til at være god og modig i 10 Minutter. Naar de er ovre, saa hvil et Øjeblik. Tag dig sammen og forsøg det endnu en Gang i 10 Minutter. Kraft vindes ved Øvelse.

Vi glemmer tit at den som er virkelig modig, er den som har Angstfølelsen og Frygten, men som alligevel gaar videre frem, uden at standse. En vis Forfatter, hvis Navn

jeg for Øjeblikket ikke husker, har sagt at alle normale Mennesker er bange. Den som ikke er bange, kan ikke være tapper, den som er tapper, maa nødvendigvis nære Angst, og hans Mod vokser i Forhold til den Frygt som han overvinder.

Naar det gaar dig paa samme Maade, naar du er bange og begynder at frygte — for Ting, Mennesker og Forhold — saa tænk blot paa at det ikke kommer an paa hvorledes du føler, men hvorledes du handler. Tænk ogsaa paa at naar du vedblivende handler paa en bestemt Maade, saa vil den tilsvarende Følelse med Tiden indfinde sig af sig selv. *(Fra »Der Wegweiser.«)*

»FROSSEN« KÆRLIGHED.

Der er en stor Del Kærlighed, der mangler Hengivenhed. Mange taler om de store Kathedraler og taler om den vidunderlige Arkitektur som »frossen« Musik. Der findes megen »frossen« Kærlighed i Verden. Den er statelig, stærk og smuk, men den mangler hengivne Udtryk. Den ligger som kold Krystal i Hjertet, og den giver sig aldrig Udtryk i inderlige Ord eller Handlinger. Der findes mange Hjem i vort Land, i hvilke der findes en Kærlighed, som vilde dø for de kære, hvis de var i Nød, medens der i de samme Hjem findes Hjerter, der hungrer efter Kærlighed mere end efter det daglige Brød.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording.